

A százéves fa

Az én mesém 200 évvel ezelőtt kezdődött. Abban az időben, amikor Geszten elültették a kastélypark fáit és a két platánt. Én is azzal a szekérrel érkeztem meg a faluba, amelyikkel ezeket a kis fákat hozták.

Engem az ügyes kertésznek és feleségének ajándékozott a gróf úr. Nekik volt egy kis földjük Geszt és Zsadány között. Elhatározták, hogy engem ide ültetnek. Az ültetésben segített nekik a kislányuk is. A környéken ekkor már voltak más fák is, de a kislánynak én lettem a kedvence. Öntözgetett, ápolgatott, gondozott engem. Szépen növekedtem, ahogy a kislányból is nagylány lett. Hamarosan neki is saját családja lett, de nem felejtett el engem. Eljöttek hozzám, és a gyerekek az én árnyékomban játszottak, pihentek.

Amikor a kislányból már nagymama, majd dédimama lett, még akkor is eljött hozzám, hogy megmutasson engem mindenkinek. Arra kérte a családját, hogy ha ő nem lesz, gondoskodjanak rólam.

A családtagok betartották ígéretüket és vigyáztak rám. A geszti iskolás gyerekeket is elhozták hozzám. Ők mindig megcsodáltak és megnézték, hogy hányan érik körbe a törzsemet. Elneveztek a „Százéves Fának”.

Ma is így hívnak, pedig már elmúltam száz éves. A geszti gyerekek még most is tudják, hogy ki vagyok én. Ha jó idő van, mindig elbicikliznek hozzám, körbefognak, fényképeket csinálnak velem.

